

Nhịp đập Quê Hương

Đất Việt

Người dân quê tôi vẫn thường hay nói với những đứa con của mình rằng: 'Cố gắng học con nhé, học thật giỏi để không phải làm ruộng, để không phải đầu tắt mặt tối như bố mẹ...!'

Những người bố người mẹ ấy vì không có điều kiện đi học nên gieo niềm tin vào những đứa con của mình.

Cũng vì sợ phải chân lấm tay bùn, vì không muốn phụ công bố mẹ nên hầu hết chúng tôi đều ngoan và cố gắng học để theo đuổi ước mơ cuộc đời.

Ngày còn nhỏ trong đầu chúng tôi chỉ suy nghĩ đơn giản rằng cứ học thật giỏi sẽ được sung sướng, không phải suốt ngày thái bèo, cắt cỏ, chăn trâu.

Cho tới tận bây giờ, khi đã lớn, khi đã được trải nghiệm cuộc sống bên ngoài, khi đã được va vấp đủ thứ ở nơi xa tôi mới thấy rằng quê hương vẫn là nơi tuyệt vời nhất.

Lũ trẻ chúng tôi thả diều trên trời đê

Mảnh đất lam lũ ngày xưa ấy, cái mảnh đất mà một thời chúng tôi muốn từ bỏ ấy chẳng phải đã nuôi nấng, bao dung chúng tôi sao?

Quê hương đó chẳng phải đã chứa đựng biết bao kỷ niệm của tuổi thơ chúng tôi sao?

Những lúc quá mệt mỏi vì cuộc sống bon chen nơi thành thị thì hình ảnh quê hương lại hiện về trong tôi.

Hình ảnh những đứa trẻ rủ nhau gấp từng chiếc diều giấy chạy khắp cánh đồng, tiếng cười vang cả một khoảng trời.

Hình ảnh những đứa trẻ con ngồi dọc bờ ao thả những chiếc cần câu, thi thoảng ngẩng đầu lên nhìn những cánh chim lượn trên nền trời xanh rồi reo hò thích thú.

Hay đám trẻ con theo mấy anh chị đi bắt châu chấu vào ngày mùa bị gốc lúa cứa chảy máu chân mà miệng vẫn cười vang.

Còn nhớ những lần tập xe đạp bị rơi cả xe lẫn người xuống cái mương gần nhà và còn cả những lần mưa rơi lộp lộp cả con đường chúng tôi đi học.

Cũng may có những hình ảnh ấy, có những kỷ niệm ấy mà tôi thấy cuộc sống này ý nghĩa hơn và tôi hiểu rằng không một ai trên đời này có thể quên được nơi 'chôn nhau cắt rốn' của mình.

Tôi vẫn thường hay đứng một mình trên mái nhà mỗi khi có dịp về quê, chỉ đơn giản là đứng và nhìn.

Tôi thích nhìn những chiếc xe chạy qua, tiếng xe đạp kêu cọt két, tiếng rao của các cô bác bán hàng rong nghe thân thương đến lạ.

Trước mặt là cánh đồng lúa đang thì con gái trải dài bất tận, bên phải là những ngôi nhà mái ngói và cao tầng xen lẫn nhau thấp thoáng một vài rặng cau, xa xa là mái đình làng cổ kính.

Bên trái và đằng sau thấp thoáng mặt ao, hồ phẳng lặng. Tiếng chim hót trên những rặng cây và tiếng ếch nhái kêu mỗi đêm về nghe thích thú đến lạ.

Tiếng chim hót trên những rặng tre

Tôi thấy tâm hồn mình như lắng lại, nhịp tim như đập chậm hơn, những muộn phiền dường như tan đi hết mỗi lần về quê.

Đi nhiều nơi, hiểu được nhiều điều tôi mới nhận ra rằng chẳng có nơi nào bao dung khi tôi vấp ngã, sẽ chẳng có nơi nào bình yên như nơi tôi sinh ra.

Quê hương nơi đã chứng kiến sự trưởng thành của nhiều thế hệ, nơi có biết bao tuổi thơ dữ dội. Hơn hết quê hương là nơi đã nuôi nấng để tôi được lớn như ngày hôm nay.

Hạnh phúc của mỗi người là có một nơi để về và tôi tin chắc rằng dù là ai, ở địa vị nào cũng mong một lần được trở về nơi mình đã sinh ra.

Bởi vì ở bên lồng ngực trái của mỗi người vẫn còn đó một nhịp đập mang tên 'Quê hương'.